

říjen 2023

BOŽKO PIS

Těšínský

Předpověděla
literatura
budoucnost?

BUDOUCNOST -
svět, kde se *sci-fi*
stává *skutečností*

absolventka
Zuzana Maudr

REDAKČNÍ RADA

ŠÉFREDAKTORKA

Lucie Miltnerová

REDAKTOŘI

Eliška Bardoňová

Kája Fiedorová

Martin Chroboček

Veronika Koblášová

Tereza Latková

Tereza Morcinková

Markéta Mucková

Aneta Schwarzová

Sofie Sklářová

Kristýna Slušítková

Barbora Štefaňáková

Markéta Tkáčová

GRAFIKA

Vojtěch Nesvadba

Dita Vicianová

PEDAGOGICKÁ PODPORA

Mgr. Iva Dluhošová

Kontakt, stížnosti, nápady:

bozkopis@seznam.cz

Zdroje obrázků, není-li uvedeno jinak:
Pinterest, Google Obrázky, školní archív

Milí čtenáři,

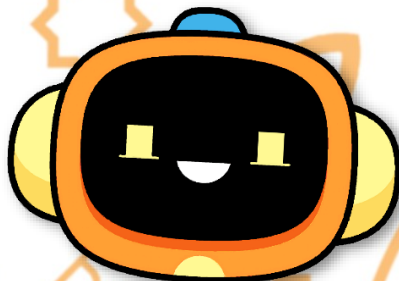
naposledy vás svým jménem vítám u nového čísla Božkopisu.

Jak jsem již naznačila, toto číslo je mé poslední jakožto šéfredaktorky. Po sedmi letech se totiž blíží konec mého studia na našem gymnáziu. Zanedlouho po mně zdědí tuto roli někdo jiný, a to mě nutí často přemýšlet o budoucnosti. Mé myšlenky se točí kolem budoucnosti mé, Božkopisu, budoucnosti mého okolí, světa, ... A právě proto jsem se s ostatními redaktory rozhodla věnovat tomuto tématu celé číslo.

Zamysleli jste se někdy nad tím, jak bude náš svět vypadat v dalších letech, jaké převratné události nás čekají? Současně jsme si také připomněli, jak si dnešní svět představovali lidé v dávné minulosti.

Doufám, že si s námi náš výlet do budoucnosti užijete!

Lucie Miltnerová
– šéfredaktorka

OBSAH

Svět, kde se sci-fi stává
skutečností

str. 9

Student Lukáš Lýsek

str. 13

Předpověděla literatura
budoucnost?

str. 15

Minulá budoucnost,
takže současnost?

str. 18

Mgr. Pavla Kubínková

str. 21

Absolventka Zuzana Maudr

str. 26

BUDOUCNOST

Budoucnost lidstva, budoucnost vědy, budoucnost nás samotných a jeden velký otazník. Obavy a úzkost, nebo naděje a zvědavost? Co všechno může definovat tuto velkou neznámou, jíž se možná až příliš často zabývá každý z nás? Má smysl ptát se teď, když od odpověď dostaneme poté, co se budoucnost změní na přítomnost?

Kdybychom se zeptali odborníků, jistě by nám řekli, že žít v nevědomosti je naprosto běžné. Avšak problém nastává ve chvíli, kdy nás začne přemáhat strach. Protože když se nemůžeme dopředu připravit přesně tak, jak jsme zvyklí ve všech ostatních situacích, máme tendence utéct. Utéct někam hodně daleko... Takže když si budeme např. chystat oblečení na výlet podle předpovědi počasí, zjistíme, že je to daleko snazší, než jít další den na metro a neznat jízdní řád. V prvním případě máme totiž takzvané „vodítko“, které nám sděluje, jak bude pravděpodobně probíhat budoucnost.

Ale je skutečně podstatné zabývat se tím, co bude? Co takhle zkusit se soustředit na to, co je tady a teď. Lidé často říkají, že se vlastně ani nenadáli a už přichází další etapa jejich života. Strávit přítomnost v představách je sice snazší, ale právě díky tomuto chování nám mohou současné zážitky proklouznout mezi prsty. Dokonalost se totiž neskrývá v jednom obrovském celku, ale v malých každodenních radostech.

Tak zkusme občas přemocť sami sebe a rozhlédnout se kolem. Protože i v těch nejtemnějších dnech se skrývá světlejší místo.

Tereza Latková, Kvinta A

KDE SE VIDÍTE ZA 10 LET?

Velká vila, uvnitř trezor s balíky peněz, na upravené zahradě vlastní bazén s vířivkou a spolehlivá služba uklízečky a šéfkuchaře. Taková představa našeho života by nevadila většině z nás. Pojdme se podívat, zda se v tomto milionářském světě třeba někdo ze studentů nevidí.

Kája (3.A)

Těžká otázka... Vůbec netuším, kde bych se viděla v kariérním životě, ale vidím se jako šťastný člověk, který na sebe může být hrdý, má kolem sebe také úžasné lidi, na které se může vždy obrátit.

Miriam (5.QA)

Na vysoké škole a pár let před svatbou.

Bára (7.SpA)

Chtěla bych cestovat a vydělávat peníze v práci, kterou získám díky výtečnému vzdělání, také tančit na „dýzách“ a užívat si poslední roky mého mládého života. Nerada si ale představuju něco konkrétního, protože mám pocit, že většina plánů mnoha lidem ani nevychází a ty hlavní milníky života bývají spontánní.

Tomáš V. (4.KA)

Nějakou konkrétní představu zatím nemám, ale chtěl bych být samozřejmě spokojený jak v osobním, tak i profesním, popřípadě studijním životě.

Filip (3.A)

Já bych se rád viděl na studiu medicíny a mít tak našlápnuto na doktora.

Adam (3.A)

Velmi složitá otázka a jasnou odpověď na ni bohužel nemám. Ale jestli v něco alespoň doufám, tak že za těch 10 let budu mít kolem sebe pořád tu stejnou partičku lidí jako teď.

Barča (6.SxA)

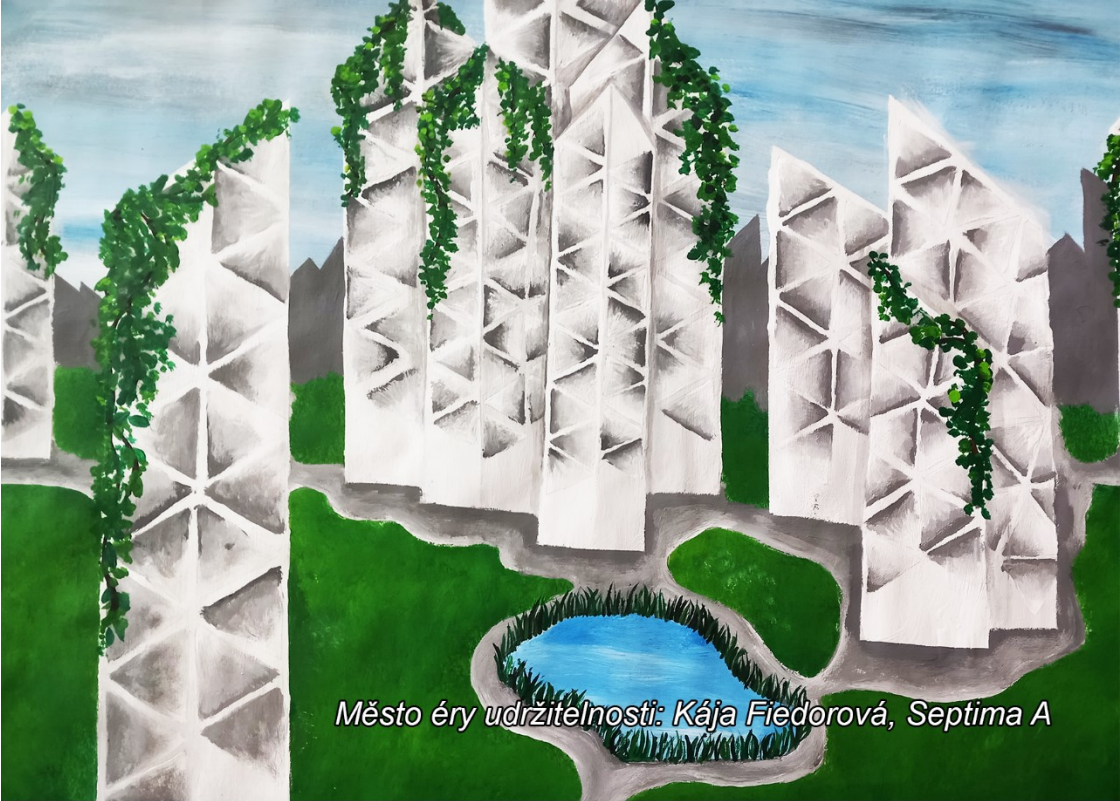
Doufám, že budu mít vystudovanou vysokou školu a začínat práci, kterou budu mít ráda. Nebo možná budu cestovat s kamarády? Nevím, konkrétně nedokážu říct.

Tomáš Zíka (3.TA)

Asi stále jako učitel, snad stále zlepšující se a užívající si života. Když to bude takhle, tak budu maximálně spokojený.

Markéta Tkáčová, Sexta A

Město éry udržitelnosti: Kája Fiedorová, Septima A

Očima současnosti: Ester Šlapotová a Dita Vicianová, Sexta A

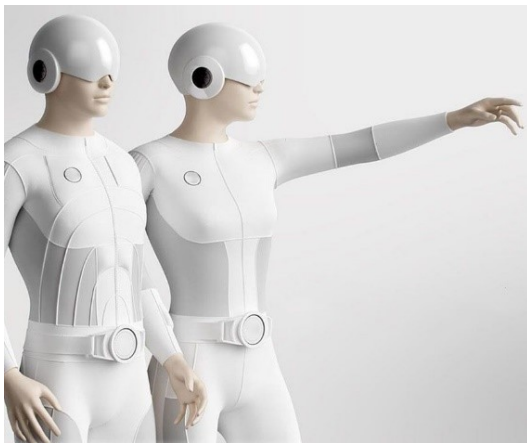
BUDUCNOST

svět, kde se sci-fi stává skutečností

Black Mirror, fenomén Netflixu, seriál, kde sledujeme naši planetu blízké budoucnosti očima lidí, kterým život zkržil nějaký převratný vynález, jenž byl výsledkem prudkého technologického rozvojem. Do jaké míry se ale zabývá pouhými hypotézami? Věda a výzkum jdou stále kupředu, nikdo neví, co může přinést zítřek.

Udržitelná móda

Není to tak dávno, co se roušky staly neodmyslitelnou součástí naší každodenní garderoby. Není tedy překvapením, že se oděvní průmysl zaměřil na antibakteriální oblečení. Česká firma Nanosilver, založená již v roce 2004, do svých produktů přidává stříbrná vlákna, díky nimž dostává látka právě potřebné antibakteriální vlastnosti. Molekuly stříbra pohlcují bakterie vznikající v potu a eliminují je. Mohlo by se tedy zdát, že tričko nebo kraťasy není nutné prát, protože nesmrdí. Po delší době se však pach projeví. Budoucnost by tedy mohla přinést vylepšenou verzi této nanotextilie, která by se už nemusela prát vůbec.

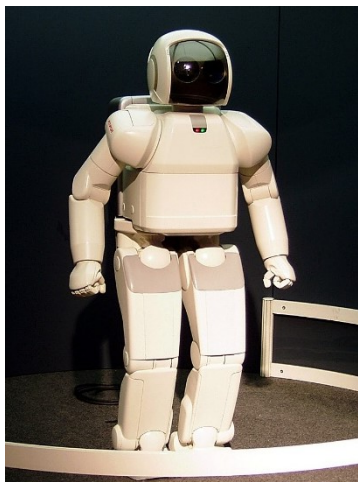

Udržitelnost je důležitá i v textilním průmyslu – vždyť na výrobu jednoho bavlněného trička se spotřebuje více než 2 700 litrů vody. Jak v tomhle případě životnímu prostředí pomoci? Jako první určitě recyklovat. Z vyříděných textilií vzniká spousta nových výrobků, aniž by se musela bavlna zpracovávat stejným způsobem jako její surová forma. Látku nebude třeba znova barvit. Dále by se daly

zpracovávat vlákna, která byla doteď určena jako odpad. Recyklace má tedy velký význam i v oděvním odvětví.

Kdo ví, třeba budeme v budoucnu moci posílat zprávy přes trička či si zobrazovat mapu na mikině. Ale tohle je zatím opravdu jen sci-fi. Ale jak se říká – co není, může být.

Já, robot

Roboti jsou součástí našich životů už nějakou tu dobu. Začneme těmi nejjednoduššími – kuchyňský robot na hnětení těsta nebo elektrický kartáček na zuby. Dále všem známé virtuální asistentky Alexa (od Amazonu) nebo Siri (Apple), které vám na počkání odpoví na většinu otázek, jež jim položíte. A hlavně plní povely, které jim ústně zadáte, jako například rozsvícení světla či zapnutí rádia nebo třeba sekačky a vysavače, které jezdí samy od sebe vyznačeným prostorem a nepotřebují při tom žádnou asistenci. Všechny tyto vynálezy mají jedno společné – mají usnadnit člověku jeho práci. Můžeme tedy jen očekávat, že přijdou mnohem větší vymoženosti.

Roboti, kteří nám uvaří oběd, aniž bychom se dotkli hrnců, jiní, kteří budou pečovat o zahradu, chůvy pro malé děti.

Role robotů by se mohla stát významnou i pro záchranné složky – do hořícího domu by se vydal robot místo hasiče, kterému by hrozila smrt. Zasažovali by při přírodních katastrofách a nehodách. Také známe případy, kdy chirurgovi při operaci vypomáhá robot, jenže za několik desítek let už by na operačním sále mohli být jen roboti, kteří by pracovali sami bez toho, aby je někdo ovládal joystickem. Vystává tady však otazník – je možné přenechat robotům všechnu lidskou práci a nechat jim kontrolu nad našimi životy, aniž by zaniklo lidstvo samotné?

Létající auta nebo auta bez řidiče? Není problém!

Automobilový průmysl se musí čím dál více ohlížet na obnovitelné zdroje či jiné zdroje energie. Na dinosaury – ropu, z níž se vyrábí benzín, nafta a jim podobné – nemůžeme jezdit věčně, i ta velká černá mazlavá ložiska jednou dojdou. Fenoménem je v současné době tzv. éra udržitelnosti, kde se klade důraz na životní prostředí a právě obnovitelné zdroje. Zároveň se vědci snaží přijít

na způsob, jak zmenšit množství dopravních nehod, při kterých lidé přicházejí o život. Jen pro zajímavost – ročně zemře při autonehodách přes 1,3 milionu lidí, v ČR je to kolem 10 osob za rok.

Jak tedy tyto problémy vyřešit najednou? Nejprve se z cest musí ztratit auta se spalovacím motorem, aby je nahradily elektromobily. Pak už je jen krůček k samořízeným autům neboli autonomním vozidlům, která v sobě budou mít zabudované senzory na „čtení“ dopravního provozu. Létající auta byla námětem v mnoha filmech, jako třeba Fantomas se zlobí či Návrat do budoucnosti II. Není to však úplná fantazie. Jak řekl kdysi Henry Ford, doba kombinace letadla a automobilu se blíží. Zelenou dostala americká společnost Alef Aeronautics, která převede myšlenku elektrického létajícího auta do reality, a lidé budou moct tento vynález v provozu podle propočtů spatřit už v roce 2025.

Skutečné vibranium

Doteď jsme se bavili jen o konkrétních vynálezech, které mají zlepšit kvalitu lidského života či lidem ulehčit od práce. Jenže z čeho se všechny ty technické vymoženosti budou vyrábět? Nejtvrdší kov MCU světa zná snad každý, počínaje štítem Kapitána Ameriky a konče obrovskými ložisky Waukandy. Ale mohlo by něco takového existovat i v reálném světě? Odpověď je ano. První z látek je grafen, supertenká podoba uhlíku, která svou strukturou připomíná grafit. Objevili ho vědci Andre Geim a Konstantin Novoselov v roce 2004. Roku 2010 za objev dostali Nobelovu cenu za fyziku. Díky šestiúhelníkové síti je grafen jednou z nejpevnějších látek, je opravdu lehký, elektricky vodivý a propouští světlo. Proto by se v budoucnu mohl používat k výrobě displejů, fotovoltaických článků a nebo ho přidávat do jiných materiálů, aby zlepšil jejich vlastnosti.

V roce 2010 také vyšla najevo hypotéza, která mluvila o tzv. uhlíkovém vlákně – karbynu, které by bylo 40× tvrdší než diamant a 2× tvrdší než výše zmíněný grafen. Poprvé se ho však podařilo vyrobit až o šest let později na vídeňské univerzitě. Na karbynové součástky si ale budeme muset ještě nějakou tu chvíli počkat. V současnosti se tým vědců může pochlubit molekulou dlouhou 6 000 atomů, což je cca 0,000006 mm. A to je hodně málo.

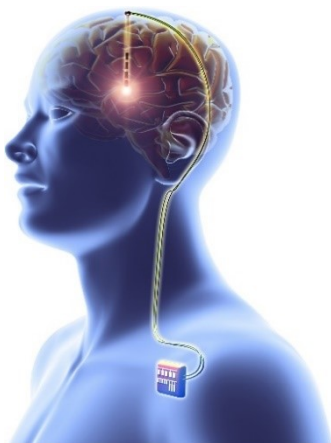
Evoluce kontaktních čoček

U lidského těla ještě zůstaneme a podíváme se na jeden z nejdůležitějších smyslů – zrak. Kontaktní čočky v podobě pružných blanek jak je známe dnes, vynalezl český vědec Otto Wichterle. Čočky jsou schopné kompenzovat vady rohovky, takže člověk vidí ostře i bez brýlí. Mohlo by se zdát, že tento vynález nám už nic nepřinese, opak je však pravdou.

V budoucnu by se z čočky mohl stát jakýsi přístroj, který by nahrazoval optické vynálezy, jako je například dalekohled či lupa. Pomocí těchto čoček byste se mohli zaostřit na předmět podobně jako ve foťáku či mobilu. V roce 2019 byl představen první prototyp čočky, která dokáže po dvojitém rychlém zamrknání přiblížit předmět. Tímto pohybem dostane čočka dostatečný impulz k tomu, aby se materiál roztáhl a objekt přiblížil. Ale zatím jsou to jen experimenty metodou pokus – omyl, takže si ještě nějakou tu dobu budeme muset vystačit s dalekohledy.

Paměťové implantáty

Tady už opravdu nejde jen o sci-fi. Paměť je jednou z nejdůležitějších schopností člověka a utváří jeho osobnost. Bez paměti bychom nemohli být sami sebou. Ztráta této funkce se tedy může řadit k opravdu tragickým událostem. Ale díky moderním technologiím bychom se už této katastrofy nemuseli obávat.

Americký doktor Robert Hampson se svým týmem přišel na to, jak stimulovat mozek pomocí elektrod připojených k jeho různým částem a díky tomu výrazně zlepšit činnost paměti svých pacientů. Lidé po zranění nebo nehodách by tak nemuseli přijít o své vzpomínky, protože implantáty by jim je pomohly „vynést zpět na světlo“. Jak ale sám Hampson říká, udělali sice velký krok, ale práce na paměťových implantátech bude trvat ještě desítky let. Díky technologickému rozvoji se však tato doba výrazně zkracuje.

Kája Fiedorová, Septima A

rozhovor se studentem

LUKÁŠ

LÝSEK

Jaké jsou nejčastější záliby mých vrstevníků?

Hudba, sport, četba, ...

Lukáš Lýsek, student Oktávy A, se ale kromě sportu věnuje také velmi zajímavému a netradičnímu koníčku - údržbě automobilů.

Co tě přivedlo k autům a podnikání v tomto oboru?

Když si moji rodiče před třemi lety pořídili nové auto, začal jsem se zajímat o jeho údržbu. Minulé léto jsem se spojil s jednou detailingovou firmou a chodil tam na brigádu. Momentálně jsme v kontaktu jen úzce a většinou pracuji samostatně. Auta mám rád, baví mě to a přináší mi to i něco do kasičky. 😊

Co všechno je součástí tvé práce?

Jednak se starám o údržbu interiéru vozů - jedná se o vysávání a mytí sedaček, čištění a impregnaci kůže, plastů a alcantary, tedy je to takové „detailní hraní si“ s vnitřkem auta. A exteriér? Umývám vše: motor, karoserii, skla. Dále auta lakují keramickými prostředky. Pomůcek užívám opravdu hodně: vysavač, tlakovou myčku, kartáčky všech možných tvarů a velikostí, pasty, aplikátory, ... Sháním je ve specializovaném obchodě se sídlem v Plzni. Dokonce jsem se stal i ambasadorem prodejny, jelikož se mi líbí, že vše dělají srdcem.

Kde to všechno vlastně provozuješ?

Prozatím v garáži rodičů, případně venku, jelikož je to investičně náročné. V budoucnu, tedy po gymplu, budu možná uvažovat i o vlastních prostorách.

S jakými auty se nejčastěji setkáváš?

To je různorodé, například s automobily značky Škoda, Volkswagen, občas i Mercedes. Měl jsem možnost setkat se u jednoho miliardáře v Třinci i s Lamborghinim, to byl opravdu luxusní zážitek. A klienti? S těmi mám převážně zkušenosti kladné.

Kdybys měl neomezený rozpočet, jaké auto by sis koupil?

Bylo by to Porsche 911 GT3 RS, protože právě značka Porsche je považována za jednu z nejlepších na světě, co se týče všech faktorů.

Máš v oblíbené také sport. Jak ses k němu vlastně dostal?

Od mala mě ke sportu vedli rodiče. Po nástupu na základní školu jsem začal úspěšně hrát florbal, to mě ale postupně přestalo bavit. A když jsem jednou sledoval s tátou Wimbledon, zvolil jsem si tenis a zúčastnil se i několika soutěží. V průběhu posledních dvou let mě oslovila i lehká trialová cyklistika s kamarády. Jezdíme hlavně tady v Beskydech.

Kde hraješ tenis a jak často trénuješ?

Dvakrát týdně chodím do sportovního klubu Vitality ve Vendryni, kde jsem v lednu letošního roku začal učit v dětské tenisové školce, což není vždy úplně jednoduché, ale baví mě to a umožňuje mi to další přivýdělek.

Teda jo, rozhodně se ve volném času nenudíš! Kolik dětí míváš na starost?

Většinou trénuji děti ve věku od 3 do 17 let - individuálně, nebo v malých skupinkách. Také je doprovázím na soutěže.

Věřím, že práce trenéra musí být velmi náročná.

No, nejtěžší na této práci je určitě mít trpělivost s dětmi. Někdy je to fakt o nervy, ale člověk to musí vydržet.

Co ty a škola?

Škola... Čeká mě konec mých 8 let na gymplu. Bylo to super, ale teď se musím trochu soustředit na maturitu. Mými hlavními předměty budou matematika a geografie.

Jak vidíš svou budoucnost?

Sám sebe považuji za podnikavý typ a zároveň mě láká jít na vysokou školu. Takže bych rád studoval a zároveň podnikal.

Děkuji za rozhovor a přeji hodně štěstí do budoucího života.

Tereza Latková, Kvinta A

předpověděla LITERATURA budoucnost?

Budoucnost. Nikdo ji nezná. Každé naše rozhodnutí ji lehce ovlivní. Někdo může říct, že se mu zdají prorocké sny anebo že jeho horoskop mu budoucnost prozradí. Dokážeme opravdu předpovědět, co se stane, jaká budoucnost nás čeká? Je budoucnost jasně dána a my jenom následujeme její předem určené cesty? Dokázali spisovatelé ve svých dílech odhadnout nejen politickou situaci, ale také technologický pokrok? Jedná se jen o trefný odhad nebo něco víc?

Paříž ve dvacátém století – Jules Verne (1863)

Kniha, které nikdo nevěřil

V roce 1863 Jules Verne napsal novelu s názvem *Paris au XXe siècle (Paříž ve dvacátém století)*. Dílo popisuje krátký život Michela Dufrenoy. Michel je jiný než ostatní – touží psát, věnovat se kultuře a umění, ve světě plném technologií mu to však není povoleno.

Jules Verne se snažil ztvárnit rok 1960 a povedlo se mu to mistrovsky. Kniha podrobně popisuje vynálezy, jako jsou automobily poháněné spalovacími motory, s tím související čerpací stanice, asfaltové silnice, nadzemní i podzemní vlakové dráhy, mrakodrapy, faxy nebo třeba dálkově ovládané zbraňové systémy. Není to jen technologický průlom, který Verne správně odhadl, ale také rozvoj a rozšíření vysokoškolského studia. Verne si také myslel, že zábavnímu průmyslu budou dominovat oplzlé divadelní hry a častá nahota. Ani zde se nemýlil.

Bohužel toto dílo bylo publikováno až v roce 1984. Vernův nakladatel je odmítl se slovy, že je příliš neuvěřitelné a pesimistické.

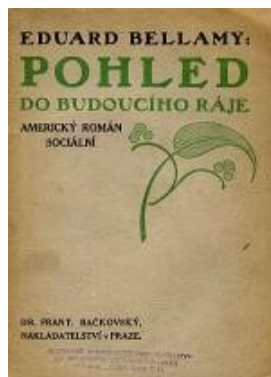

Pohled do budoucího ráje – Edward Bellamy (1887)

Kniha z 19. století, která využívá současné technologie bez mrknutí oka

Edward Bellamy poprvé použil výraz „kreditní karta“ v roce 1887, kdy se lidem o věcech jako virtuální peníze a platba kartou ani nesnilo.

Tento nápad se objevil v Bellamyho románu *Looking Backward* (*Pohled do budoucího ráje neboli Jaký asi bude svět, až zavládne všude rovnost, volnost a bratrství*). Kniha pojednává o světě v roce 2000, kdy v Americe zavládne něco jako komunismus – lidé jsou rozděleni do 4 tříd, všichni bez výjimky pracují. Platí pomocí kartiček, na které všem měsíčně chodí stejný plat. Neexistuje nadbytek ani nedostatek.

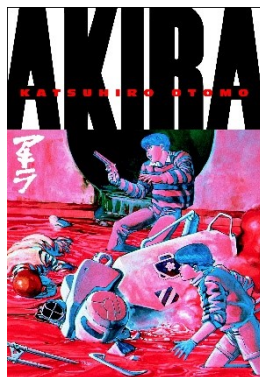
Hlavní hrdina Julian West usne v roce 1887 a probudí se o 113 let později v roce 2000. Kniha obsahuje zejména rozhovor mezi Julianem a doktorem Leetem, který mu vysvětluje, jak jejich svět funguje.

Akira – Katsuhiro Otomo (1984–1990)

Manga, která předpověděla koronavirovou krizi a olympijské hry v Tokiu.

Příběh, odehrávající se v roce 2020, sleduje přátele Tetsua a Kaneda. Ve světě hrozí třetí světová válka způsobená neznámým výbuchem v Tokiu. Když se v Tetsuovi začnou probouzet nadpřirozené schopnosti, stane se terčem nepřátel. Stínová agentura, která po Tetsuovi pátrá, se bojí původu neznámého výbuchu – nezkrotitelné, obrovské síly nazývané Akira.

Na pozadí tohoto katastrofického scénáře vypukne světová pandemie. V létě se mají konat olympijské hry v Tokiu. Lidé se bouří, nechtějí virus ještě více roznést. Všude se objevují nápisy „Zrušte to!“ Jak dobře víme, olympijské hry, které se měly konat právě v létě 2020 v Tokiu, nebyly sice zrušeny, ale přeloženy na léto následující.

Karanténa – Peter May (2020)

Kniha, jejíž příběh jsme si prožili všichni

Když si vyhledáte na internetu knihu Karanténa, dozvíte se, že byla vydána v roce 2020. Peter May však tuto knihu popisující celosvětovou pandemii napsal již před 15 lety. Myslel si, že s ní neuspěje, nebo jej nakladatelství s tímto těžko uvěřitelným sci-fi thrillerem odmítne.

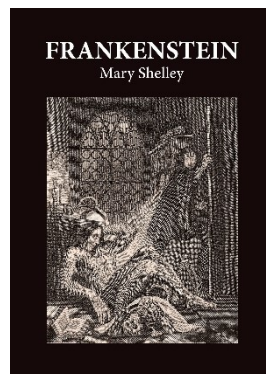
Jak název vypovídá, celý svět je zasažen virem, panuje zákaz vycházení a aby toho nebylo málo, inspektor Jack MacNeil se musí starat nejen o svou rodinu, ohroženou nákazou, ale také zachránit Londýn před nemilosrdným vrahem.

Frankenstein – Mary Shelley (1818)

Horor, kterému ke vzniku pomohly pokusy na zvířatech

Léto roku 1816 nenabízelo to pravé letní počasí. Snoubencům Mary Goldwinové a Percymu Shelley to nevadilo. Rádi posedávali u krbu a povídali si o čemkoliv, co jim přišlo na jazyk. Jeden večer zabředli do konverzace o pokusech Luigiho Galvani s mrtvými žábami. Pochmurné počasí, hororové příběhy a fantazie daly vzniknout příběhu o vědci Frankensteinovi a jeho monstře. Někteří čtenáři se domnívají, že tento příběh předpověděl vývoj genetického inženýrství, které se využívá od 70. let 20. století, nebo třeba dárcovství orgánů.

At' už na předpověď věříte, či ne, nic to nemění na kvalitě těchto děl. Je jasné, že sami autoři se nesnažili odhalit tajemnou budoucnost, ale pouze vytvořit nový zajímavý svět, který by čtenáře mohl zaujmout a varovat. Toto je pouze zlomek z literatury, jejíž příběhy a světy se lehce shodují s tím dnešním.

Za zmínku stojí také určitě utopické romány George Orwella, Raymonda Bradburyho nebo Karla Čapka.

Barča Štefaňáková, Sexta A

MINULÁ BUDOUCNOST TAKŽE SOUČASNOST?

Kdyby se Francouzi žijící na začátku 20. století podívali, jak se nám daří dnes, myslím, že by byli mnohdy zklamáni. Série kreseb *En l'an 2000* z let 1899–1901 a 1910 nám prozrazuje, co se honilo v hlavách obyvatelům Francie, např. ilustrátorovi Jean-Marc Côtému, který je autorem některých z těchto slavných obrázků.

Nevíme, zda si svět v roce 2000 takto vysnil malíř, či mu byla myšlenka vnuknuta. Některé představy jsou ale vskutku komické. Téměř ve všech nápadech je promítnuto létání. Podle tehdejších obyvatel by měli hasiči v roce 2000 létat, aby měli lepší přístup k hořícím objektům. Létání by měli využívat také policisté či pošťáci. Dopis by nám mohli podat přes okno nebo balkón a my bychom nemuseli jít až ke schránce.

Což o to, myslím, že by příslušníci všech tří profesí tuto schopnost dnes rádi uvítali. 😊

Velice populárním tématem byl v minulosti také podmořský život. Pokud si teď představíte, že našim předkům šlo pouze o zkoumání mořského dna, jste na omylu. Jejich fantazie šla mnohem dále! Côtè se domníval, že si na dně moře v roce

2000 zahrajeme kriket, budou se zde konat podmořské závody, při kterých budou závodníci obklopeni povzbuzujícími davy, a pokud bychom příliš neholdovali rychlé jízdě, můžeme si zde třeba vychutnat projížďku na mořském koníčkovi. Pod mořem by fungovala také hromadná doprava, např. povoz tažen velrybou.

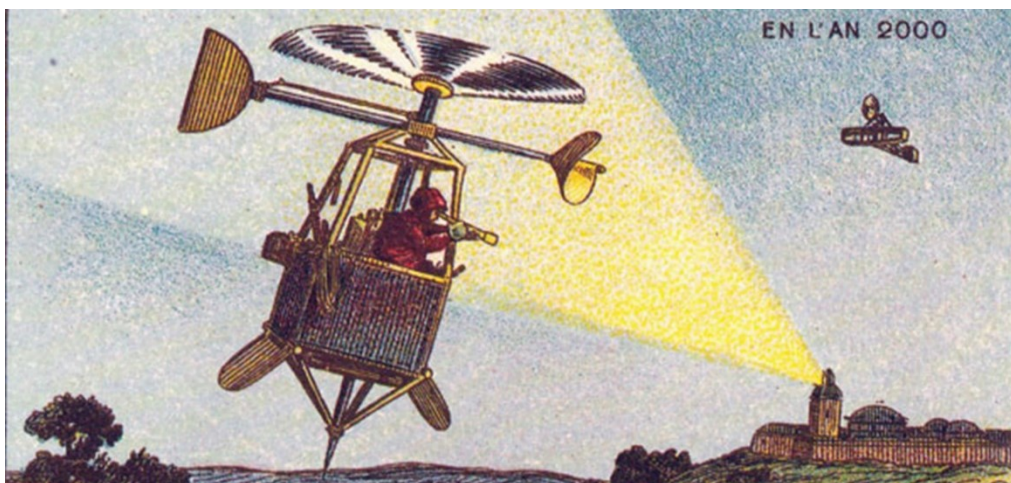
Tyto představy jsou bohužel pořád jen snem.

Jsou ale také vize, které se trefily poměrně přesně. Třeba vrtulník. Naši předkové si představovali, že budeme hlídkovat ve vzduchu, a spatřit nějakou nehodu v tom případě nebude vůbec těžké. Dalo by se říct, že v tomto případě jsme předčili jejich očekávání. V dnešní době používáme např. různé radary k měření rychlosti na silnici, nebo bezpečnostní kamery proti zlodějům.

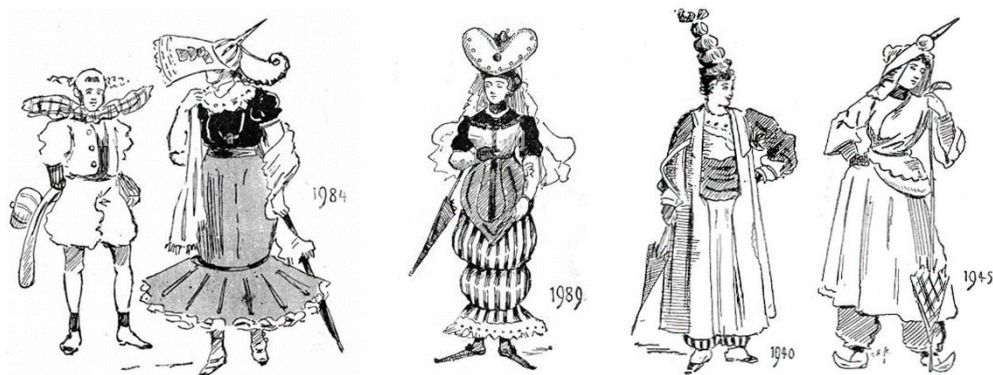
Jedna z kreseb také znázorňuje muže sedícího v křesle a komunikujícího s dárou, jejíž obraz je promítán na stěnu před ním. Způsob komunikace na dálku jsme si všichni nadmíru užili za distanční výuky v minulých letech. 😊

A co móda? V roce 1893 vyšel v časopise *The Strand* článek s názvem *Future Dictates of Fashion*, jehož autorem byl W. Cade Gall. Tehdejší čtenáři se mohli dočíst, jak podle tohoto novináře bude vypadat móda za sto let. Ani u jednoho modelu se však Gall neodklání od stylu módy viktoriánské, ale pouze tvoří její šílenější a odvážnější variace.

Móda se však nedá předpovídat téměř ani dnes, natož aby někdo odhadl šílené trendy 70. let minulého století.

Dívat se na současnost očima našich předků je zajímavé a může nám to pomoci s bližším pochopením dané doby. Hlavně je to ale zábava.

Stejně jako my se teď smějeme lidem z 19. století, nám se asi budou smát naše pravnoučata, až si přečtou naše domněnky o budoucnosti.

Barča Štefaňáková, Sexta A

Najdete ji nejčastěji ve čtvrtém podlaží gymnázia v kabinetu na konci chodby. Vyučuje matematiku, geografii a IVT. Ano, je to Mgr. Pavla Kubínková.

Jak byste se popsala třemi slovy?

Tak hodná, mírná a také možná pomalá.

Co vám v životě dokáže udělat největší radost?

Největší radost mi dělají má vnoučátka, která jsou v rozmezí od tří čtvrtě do tří a půl roku. Je to nádherné, když jsou ještě takoví malí.

Jaké jste prožila dětství?

Dětství jsem měla krásné, měla jsem milující rodiče a o rok staršího bratra. V rodině jsem byla jediná holka, takže mě všichni strýčkové a tety rozmazlovali.

Kým jste chtěla být jako malá?

Roky jsem chtěla být letuškou, pak chvíli archeoložkou a nakonec v maturitním ročníku jsem se rozhodla pro učitelství matematiky a zeměpisu, jelikož matematika byla a je můj nejoblíbenější předmět.

Měla jste v dětství nějakou oblíbenou hračku?

Byli to plyšáci. Nejoblíbenější byl takový bílý pes, který se jmenoval Bella. I teď je mi po nich občas smutno.

Jste na naší škole šťastná?

Ano, velmi. Vždy jsem chtěla učit na gymnáziu, konkrétně tedy děti z osmiletého studia. Děti jsou tady fajn, i náš kabinet je super, dokonce máme na Messengeru skupinu pojmenovanou jako KABOŠ.

Jakou práci byste dělala, kdybyste neučila?

Tak to vím naprosto jistě, byla bych lékárnicí. Mezi obdobím, kdy jsem chtěla být letuškou a archeoložkou, jsem chtěla jít na farmacii, hodně mě lákalo míchání léků.

Co ráda děláte ve volném čase?

Ráda trávím čas venku, jezdím na kole, ráda si čtu a hodně se starám o svá vnoučátka.

Posloucháte hudbu?

Určitě, hlavně mám ráda folk, Jarka Novhavicu, Spirituál kvintet. Jako mladá jsem hodně poslouchala The Beatles.

Jak vzpomínáte na vaši první odúčenou hodinu?

První hodina byla rozhodně nezvyklá, ale užila jsem si ji. Pamatuji si, že když jsem učila sotva pár týdnů, školu navštívila inspekce. Měla jsem v hodinách šest inspektorů! Ten den jsem ze studentů nemohla nic dostat, a ještě k tomu nám praskla žárovka v projektoru, ale naštěstí to nakonec dopadlo dobře.

Cestujete ráda? Co patří mezi vaše oblíbené turistické destinace?

Cestování rozhodně patří mezi mé nejoblíbenější koníčky. Každoročně jezdím do Chorvatska, kde se mi moc líbí. Od dětství jezdíme s rodinou do Českého ráje, kde je překrásná příroda. Měla jsem možnost zúčastnit se plavby po Středomoří, navštívili jsme spoustu krásných míst, jedním z nich bylo například Kartágo. Nesmím zapomenout také na okouzlující Island, kde je téměř nedotčená příroda a zajímavá krajina.

Dříve jsem ráda navštěvovala kina, divadla i koncerty, po kovidu už bohužel málo. Ale občas zavítáme na nějakou výstavu.

Máte nějaké sny, které si chcete splnit?

Rozhodně spíše ty cestovatelské – Norsko, Řecko anebo například exotický Bhútán... Také bych chtěla co nejvíce času trávit s vnoučaty.

*Eliška Bardoňová a Sofie Sklářová,
Kvarta A*

**Paní Kubínková se s námi podělila také o své cestovatelské zážitky...
(viz další strana)**

Strípky z cest

Osmdesátá léta

Během studií na VŠ jsme dvě dvojice (později manželé) vyrazili na dvě velké cesty. Jeden rok do Rumunska, kde jsme 2 týdny chodili po horách (Bucegi a Piatra Craiului), a týden jsme strávili u Černého moře. V pohoří Bucegi naši partneři, když jsme si s kamarádkou odskočily, trochu flirtovali se dvěma Rumunkami, které jim mezitím „čorkly“ bundu. U Černého moře jsme v pexesu vyhráli nad japonským turistou, který nás za to pozval na večeři.

Další rok jsme jeli do Jugoslávie. Opět jsme dva týdny chodili po horách (Durmitor v Černé Hoře, Bosanski Maglič) a týden trávili u moře, tentokrát Jaderského. Abychom se do Jugoslávie dostali, museli jsme získat tzv. devizový příslib. Podařilo se nám to tak, že jsme úředníkovi dali úplatek 300 Kč za osobu. Z finančních důvodů jsme se po Jugoslávii pohybovali občas i stopem. Řidiči si rádi povídali, ale ne se mnou a kamarádkou, považovali nás coby ženy za méněcenné.

Divoké devadesátky

Pro mne velmi šťastné roky. Byla jsem mladá, štíhlá a se dvěma báječnými syny si užívala mateřskou. V roce 1993 jsme se stejnou dvojicí (tentokrát jsme už byli manželé) vyrazili na 18 dní do Norska. Byli jsme pozváni i do několika tamějších rodin. V Norsku byla prohibice, alkohol se prodával jenom ve specializovaných prodejnách a byl drahý. Navštívili jsme dokonce jednu soukromou chatu, kde pan domácí vytáhl láhev whisky se slovy: „To mi loni přivezl bratr z Ameriky,“ každému nalil malou štamprli a láhev zase schoval. Byla ještě ze ¾ plná! 😊 Nejvíce alkoholu bylo u Norů, kteří pěstovali jahody a zaměstnávali brigádnicky Poláky. Tam tekla alkohol proudem – víno, koňak, whisky... Byla to velká párty a Norové nezvyklí alkoholu byli nevidaně rozjuchaní.

V těch letech jsme s manželem byli také na několika autobusových zájezdech v cizině. Jezdilo se autobusem značky Karosa, který neměl klimatizaci. Spalo se pod stanem, často mimo kemp – na pobřeží moře, na mýtině v lese, ... Ve Slovinsku na soukromé louce u řeky Sávy nám majitel za 2 marky na osobu a noc postavil i kadibudky. Na Korsice v soukromém lese nám majitel na mýtině dovolil postavit stany zadarmo a ještě nám řekl, ať si klidně upečeme nějaké ze selat, která tam volně pobíhala. Mělo to ale háček – nedovolil nám udělat oheň, a tak se grilování nekonalo. 😊 Moc se mi líbila Korsika, kde jsme jeden den vyšlapali na nejvyšší horu Monte Cinto (2706 m n. m.), a ve stejný den k večeru se koupali v moři.

Severní Evropa

Naše rodina miluje státy severní Evropy. Manžel byl 12× jako průvodce v Norsku a Švédsku. Soukromě jsme spolu byli na Severu 6×. Když začaly být levné letenky, tak jsem si například zaletěli na výbornou zmrzlinu do Stockholmu.

Svatbu našeho staršího syna na Islandu jsme využili k velké cestě po této zemi. Moje slabé místo je neznalost cizích jazyků. Na Islandu jsem ale byla spokojena, protože ve všech penzionech a hotelech, kde jsme byli ubytováni, pracovali jako brigádníci Češi, Slováci nebo Poláci. Tak jsem se tady i já domluvila. 😊

Na závěr zaručený recept:

Největšímu jezeru na Islandu, jezeru Mývatn, se ne nadarmo říká Komáří jezero. Silně jsme to pocítili na vlastní kůži. Jednou po dešti jsme nechali deštníky nad sebou rozevřené, aby nám uschly, a zjistili jsme, že jsou skvělou obranou proti komárům! Ostatní lidé před nimi pořád divoce mávali rukama a ti bohatší se chránili speciálními kšiltovkami se sítkami zakoupenými v místním obchodě. My jsme byli se svými deštníky v pohodě a komáři se nám zdaleka vyhýbali. 😊

Eliška Bardoňová a Sofie Sklářová, Kvarta A

Zuzana Maudr

rozhovor s absolventkou

Dnešní rozhovor bude s naší nadanou absolventkou Zuzanou Maudr, rozenou Stalmachovou, maturantkou z roku 2018. Zavzpomínáme si s ní na její léta na gymnáziu, zjistíme, jak si žije teď a že celý její svět není jen o psaní zajímavých příběhů ze života.

Víme o tobě, že píšeš krátké příběhy na Facebook. Co tě k tomu přivedlo?

Blond Příhody, jak se moje stránka s příběhy na Facebooku jmenuje, vznikly na vánočním večírku kavárny San Pietro, kde jsem při gymplu pracovala. Bylo to, tuším, v roce 2016. Kamarády jsem dlouhou dobu bavila svými vtipnými příhodami, které se mi děly, a tehdy mě jeden z nich ukecal, abych si založila stránku, kde je budu uveřejňovat.

Jsou tvé příběhy podle skutečnosti nebo jsou jen výtvar tvé kreativní myslí?

Příběhy na BP jsou ze 100 % dle skutečnosti. Věřte nebo ne. Občas si i sama říkám, že tohle už je moc, a nikdo mi to neuvěří. 😊 Na druhou stranu si myslím, že každému se dějí nějaké šílené příhody. Rozdíl je jen v tom, že je nor-

málně člověk vypustí z hlavy, popřípadě to řekne kamarádům, a do druhého dne to zapomene. Já se na tyto příhody soustředím, snažím se je zapamatovat, popř. je hned zkratkovitě zapsat. Poté je jen na BP vtipně dokreslím.

Jak na tebe působí zpětná vazba od čtenářů tvých příběhů?

Zpětnou vazbu mám moc ráda asi i proto, že jsem zatím nedostala žádný hejt. 😊 I když – vlastně jednou ano – Facebook mi tehdy nabídnul sponzorovaný příspěvek na den zdarma, který jsem využila. A nějaká paní mi napsala, proč nejdu bloknout. Odpověděla jsem jí, že kamarádím se Zuckerbergem, načež mi napsala krásný komentář, že můžu být kamarádka i s ředitelem vesmíru, a i tak by každý psal líp než já. Takže to byl asi nejlepší komentář, co jsem dostala. Jo a taky mě

jeden pán ve zprávách požádal o fotku mých nohou.

Nejvíc mě vždycky potěší, když potkám někoho cizího, a ten mi řekne: „Jé, ty jsi Zuzka z Blond Příhod, konečně tě poznávám. Ani nevíš, jak mě vždycky pobavíš!“ A to je super, protože to je ten důvod, proč píšu. Ale stalo se mi to teda zatím jen třikrát. 😊

Tématem tohoto dílu Božkopisu je budoucnost. Myslíš, že bys nám mohla napsat na toto téma nějaký krátký příběh?

Hned jako první mě napadla příhoda, při které mohla být moje budoucnost v ohrožení. Stalo se tak před cca dvěma měsíci, kdy jsem se domů vrátila z recepce pořádané tureckou ambasádou.

Receptce byla pořádaná jako pocta obětem únorového zemětřesení v Turecku. Na Instagram jsem poté uveřejnila video z receptce, z workshopu, který tam probíhal, a zvolila jsem k tomuto videu velmi známou tureckou písničku Simarik (Kiss, Kiss) od zpěváka Tarkan, určitě ji všichni znáte. Rovnou říkám, že mě na Instagramu sleduje celá řada Turků z diplomatického prostředí, včetně manželky tureckého velvyslance. Po pár minutách od uveřejnění mi psala má kamarádka z turecké ambasády Damla. Poslala mi vysmáté brečící smajlíky a překlad části písně, kterou jsem k videu dala. Cituji: „Ty malá svůdnice, lákáš hada z úkrytu. Ty malá svůdnice, lákáš hada z úkrytu.“ Můžu říct, že tak rychle jsem snad nikdy nic nevymazala. Manželka tureckého velvyslance toto moje faux pas naštěstí nestihla zaznamenat, a moje budoucnost tak nebyla přímo ohrožena. Pokud jste ale pravidelnými čtenáři Blond Příhod, je vám určitě jasné, že moje budoucnost je v sázce prakticky každý den.

Co tvé další koníčky nebo zájmy?

Od puberty ráda sleduji fotbal, fandím Realu Madrid a taky Slavii (i když to se občas bojím v našem kraji přiznat 😊). Velmi ráda mám i auta. Před rokem jsem začala aktivně hrát tenis, který mi celkem jde, když vezmu v potaz, jaký jsem sportovní antitalent a jak jsem se z tělocviku ulívala pokaždé, kdy to bylo možné (pan učitel Vlček mi to snad promine).

Miluji cestování a samozřejmě psaní. Momentálně se zaměřuji na knihu z prostředí Balkánu, kde žiji. Budou to takové Blond Příhody, ale balkánská edice, pořádný bizár. Ti, co mě sledují na mém Instagramu [@zuzimau](#), asi moc dobře ví, o čem to bude.

Jak vzpomínáš na svá léta na gymnplu?

Určitě pozitivně! Minulý rok jsem byla omrknout gympl při oslavách výročí a měla jsem z toho hrozně fajn pocit. Většina učitelů byla naprosto skvělá a myslím si, že těšínský gympl je fakt jeden z nejlepších. Samozřejmě ale byly i stinné stránky, jako křeče v břicho vždy před hodinou matematiky, popř. čtyři vrstvy oblečení na sobě během zimních měsíců. Ale za ty roky od maturity jsem už rozmrzla, křeče mě přešly, a tak na gympl vzpomínám jen v dobrém.

Jakým směrem se tvé cesty ubíraly po maturitě a kam tě dovedly?

Já jsem už od dětství snila o tom, že budu bydlet v Praze. I z toho důvodu jsem se hlásila pouze na Univerzitu Karlovu, kde jsem vystudovala bakalářská Mediální studia kombinovanou formou. Od maturity jsem taktéž pracovala, jelikož jsem chtěla být nezávislá. Pracovala jsem v bance, ale živila jsem se poté i psáním, byla jsem automotive copywriter pro Škoda Auto a psala jsem texty k modelům aut pro český a zahraniční web Škoda. Např. texty u Škoda Enyaq pocházejí z mé klávesnice. Pak u mě ale nastal obrat o 180 stupňů.

Osud tomu tak chtěl, že jsem už dva roky vyslaná na Velvyslanectví České republiky v Podgorici v Černé Hoře. Zároveň pokračuji v magister-

ském dálkovém studiu Mezinárodních vztahů a diplomatických studií. Kam mé kroky povedou dál, se nechám překvapit.

Tereza Morcinková, Sexta A

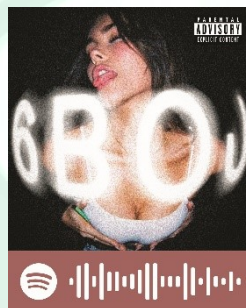
playlist

podle Kristy Slušíkové

1. Píseň, co rozhybe boky

CULT – Páteční šestiboj

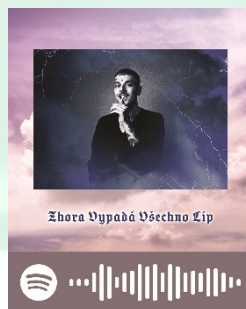
Velmi super track velmi talentovaných mladých zpěváků. Jeden z nich je dokonce absolventem našeho gymnázia – Arian Mustafa. Toto je jejich první písnička a je vidět, že míří velmi vysoko.

2. Nostalgičká

Yzomandias, Lvcas Dope – Holly Molly

Tuto píseň mám spojenou s letním táborem, kam jsem jezdívala asi pět let. Právě tam jsem potkala jedny ze svých nejlepších kamarádek, tzv. Tlapkovou patronu.

3. Srdcovka

JAY-Z, Kanye West, Mr. Hudson – Why I Love You

Nejlepší. Přestože Kanyeho už moc neposlouchám, tak je pro mě asi pořád TOP 1 umělec. Text, beaty, všechno bez chyby.

4. Deep Song

Ca\$hanova Bulhar – Madagaskár

Vždy, když nemám dobrou náladu, tak si pustím Bulhara. Ty beats a texty jsou tak vtipné, že je mi potom vždycky líp.

5. Když se učím

Rytmus – Cigánský sen

Pro mě celkem motivující – jak Rytmus v této písničce zpívá. Není sice ani majitel maturitního vysvědčení, ale dokázal toho hodně jen se školou života. BIG UP!

6. Písnička, co mi zůstala v hlavě

Milion Plus – Krtek Forever

Hrozně dobrá písnička, moje oblíbená část je od 4:37 do konce. Celé album, jehož součástí je tato písnička, je skvělé.

RECEPTY K TABULI

Polévka z pečených rajčat a paprik

podle
Mgr. Andrey Lipovské

Suroviny

- 4–5 velkých rajčat
- 2 červené papriky
- 1 červená cibule
- 6 stroužků česneku
- 600 ml–1 l vývaru
- tymián nebo oregano – čerstvé nebo sušené
- sůl, pepř
- olivový olej

Postup přípravy

Troubu předehřejte na 200 °C.

Rajčata a papriky nakrájíme na čtvrtky, cibuli na proužky, oloupeme česnek a vše dáme do pekáčku (či na plech) vyloženého pečícím papírem.

Vše zakápneme olivovým olejem, osolíme, opepříme a přidáme čerstvé bylinky či posypme sušenými. Pečeme zhruba 30–40 min. dokud papriky nezačnou trochu černat a nezměknou.

Poté vše z pekáčku přendáme do hrnce, rozmixujeme na jemné pyré, zalijeme vývarem a pár minut povaříme.

TIP: Ke zjemnění polévky můžete nakonec přidat i trochu smetany ke šlehání. Tato polévka je velice univerzální a recept se dá jednoduše obměňovat – namísto tymiánu/oregana může být i bazalka. Pokud chcete polévku pikantní, můžete přidat chilli, či můžete udělat čistě jen rajčatovou verzi bez papriky.

Odpovědi paní učitelky na zvědavé otázky

Vaříte ráda?

To záleží na aktuálním rozpoložení. Někdy mě baví hledat nové recepty a zkoušet je a někdy je vaření pro mě jen povinnost, a tak dokola točím jednoduchá a osvědčená jídla.

Co vaříte nejčastěji?

Chutě mých dětí se často mění, jeden měsíc jí něco a druhý už zase ne... Co snědí vždy, to jsou kuřecí řízky a bramborová kaše, a syn má teď polévkové období. No, a asi jako každé děti mají rády vše sladké. Co se týče manžela, ten sní skoro vše, hlavně, aby tam bylo maso, a když jíme v restauraci nebo bistru, tak si rád dá hovězí burger.

Máte ráda sladké?

Sladké ráda mám, moc ho teda nejím a pečú velice málo, spíše vůbec – hlavně proto, že mě pečení nebaví a přijde mi komplikované. Takže ho jím, jen když nám někdo něco přinese nebo když jdem někam na návštěvu.

Uměla jste vařit před vdavkami?

Před vdavkami jsem vařit uměla – vaření je totiž podle mě jedna ze základních schopností, kterou by měl zvládat každý!

Dnes vařím doma zejména já (hlavně přes týden a přes volno) a o víkendů vaříme s manželem společně.

Jaký máte názor na vegetariánství a veganství?

Na vegetariánství a veganství žádný vyhraněný názor nemám.

Jak často pijete kávu a jaký druh máte ráda?

Kávu mám ráda, piju zhruba tři šálky každý den. Káva je takový můj „emotional support beverage“ a nejradiši mám asi cappuccino.

Jaké je vaše nejoblíbenější jídlo a naopak, jaké jídlo nesnášíte?

Nejoblíbenější jídlo bude asi pizza či grilled cheese a co nezvládnou sníst, je skopové maso.

Anglická, nebo česká kuchyně?

Ani jedna 😊... Ne, od každé trochu, nejsem schopna si vybrat jednu, nebo druhou.

Máte oblíbeného kuchaře?

Žádného známého oblíbeného kuchaře nemám, ale na Instagramu sleduji pár profilů lidí, kteří se vaření věnují. Mezi mé nejoblíbenější patří Juana Pepa (@madamejuanapepa) a Mimi Thorisson (@mimithor).

Pořady o vaření moc nesleduji, jediné, co sleduji s tematikou vaření, je ANTI-CHEF na YouTube, což je amatér, který vaří recepty podle kuchařky Julie Child.

Kristýna Slušíková, Oktáva A

ČERNÉ ZRCADLO

Černé zrcadlo (*Black Mirror*) je britský sci-fi seriál, který se zaměřuje na dopady technologického pokroku v moderní společnosti. Tvůrcem tohoto seriálu je Charlie Brooker, podle kterého obrazovky našich elektronických zařízení, jako jsou mobilní telefony a televize, mohou být naším „černým zrcadlem“.

Seriál prozkoumává témata jako závislost na technologiích, vliv sociálních médií a vzestup umělé inteligence. Děj se odehrává v blízké budoucnosti a často nám ukazuje temnou stránku technologie. Každý díl má svůj vlastní příběh a kombinuje satiru s vážnými tématy.

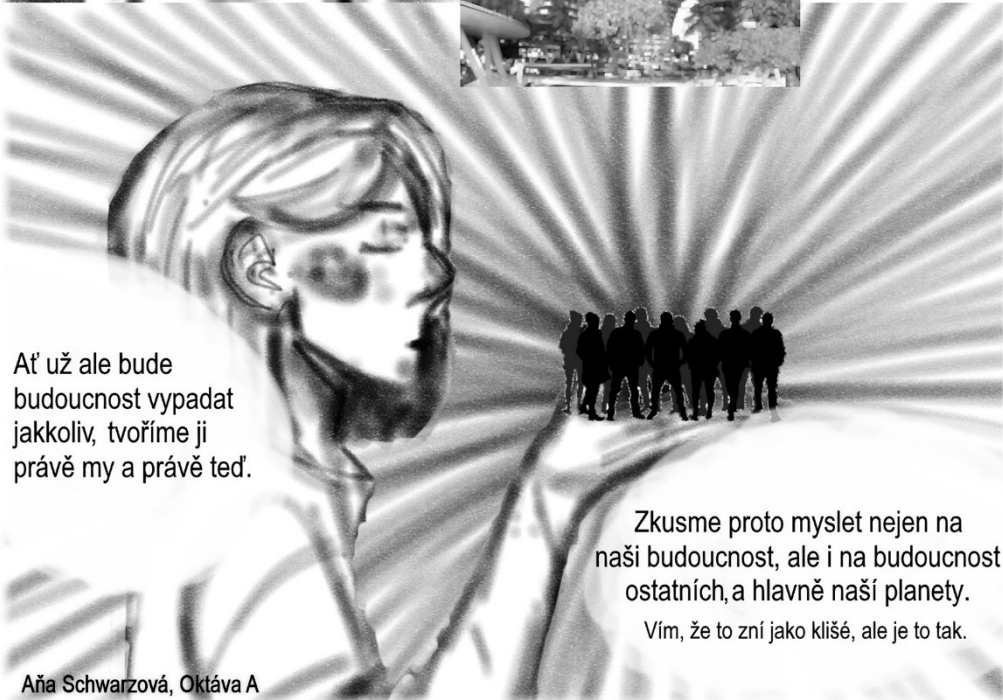
Černé zrcadlo má celkem 6 sérií, a poslední z nich byla uvedena v tomto roce. Seriál si získal obrovskou fanouškovskou základnu po celém světě a získal řadu prestižních ocenění, např. Zlatý glóbus a Emmy.

Marky, Sexta A

Budoucnost je krásná v tom,
že nikdo neví, jak bude vypadat.
Proto si každý pod tímto pojmem
vybaví něco jiného.

Ať už ale bude
budoucnost vypadat
jakkoliv, tvoříme ji
právě my a právě teď.

Zkusme proto myslet nejen na
naši budoucnost, ale i na budoucnost
ostatních, a hlavně naší planety.

Vím, že to zní jako klišé, ale je to tak.

Aňa Schwarzová, Oktáva A

Vojtěch Nesvadba | Aneta Schwarzová | Lucie Miltnerová | Tereza Morcinková
Barbora Štefaňáková | Sofie Sklářová | Tereza Latková | Kája Fiedorová | Markéta Mucková | Dita Vicianová
Markéta Tkáčová | Veronika Koblásová | Martin Chroboček